

suorum, etiam anima, ipsi Deo, maximi lucri convincuntur? unde habetur, quod mori pro Deo, sit aeternaliter vivere? unde virtutum dilectio, usurarum, homicidiorum, perjuriorum atq; fornicationum, alienorumq; concupiscentiæ prohibitio in Alcorano, sua claritatis splendorem receperunt; nisi ex Evangelicâ convenientiâ atq; perfectione? Cur alia multa, quæ circa voluptatû sensibilem & immunditiam carnis promittuntur in Alcorano, tenebrosas & tetra, viliâq; ab omnibus sapientibus, etiam Arabibus reputantur; nisi quia Evangelicis promissis discordant? Cùm itaque Alcoranus, liber sit tentationis, liber divisus & malignus: ea ideò quæ obscura atque vana, ad tentandum impios & incredulos posita sunt: ut sc. fieret manifestum, quod minimè crederent in Christum, ejusque Evangelio instructi non essent; cùm in hoc libro non noverint ea, quæ contra Christum non rarò posita sunt, quæq; contraveniunt Evangelicæ doctrinæ, multis tamen in locis libri hujus comprobata.

4. Sed nimis forsan evagare videtur Guilhelmus Postellus; cui (ut ipsemet fatetur) decretum erat, ita Ægyptios, id est, humanitatis auctores spoliare; ut illis relinquat nihil, quod ad historiæ sacrae confirmationem, aut nostræ cognitionis faciat recognitionem, quin illud in suum finem conducatur. Is, inquam, Postellus nimis forsan evagare, & iis quæ in libro de Orbis concordia tradit, passim contradicere videtur, cùm in in tr. de Originibus, capite 2. nimium præclare de Alcorano sentit, & ait. *Quum Ismaëlita Muhammedici sint, qui nomina Alcorano dedere; certissimum est, ex parte Abrahami veri Patris, & ex parte Saræ veræ dominæ Hagare Ægyptiæ servæ (cujus consensu, hortatu atq; jussu, Ismaël genitus est) Prophetias præclarissimas habere: sicut vicissim multa falsa, aut opinionè*